

Τρόποι / Μέθοδοι ανάπτυξης παραγράφου - ασκήσεις

Η πολιτισμική και γλωσσική διαφορετικότητα μπορεί να προσεγγισθεί αποτελεσματικά μέσα από την αγγλική γλώσσα. Αυτό συμβαίνει κυρίως γιατί η γλώσσα-στόχος είναι το συνδετικό στοιχείο μέσα στην τάξη που αποτελεί τον κοινό στόχο από όλους τους μαθητές. Ο ρόλος του δασκάλου της Αγγλικής τόσο στην Πρωτοβάθμια όσο και στη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση, δεν είναι μόνο ο παραδοσιακός αλλά και διαμεσολαβητικός, αφού καλείται να μεταδώσει όχι μόνο τη γνώση της γλώσσας αλλά και την κουλτούρα όσων την μιλούν. Η εκμάθηση της γλώσσας μπορεί να ωθήσει τους μαθητές να χρησιμοποιήσουν την ξένη γλώσσα ως μέσο επικοινωνίας που θα τους βοηθήσει να προσεγγίσουν τους συμμαθητές τους αλλά και τους συνανθρώπους τους ευρύτερα. Η ξένη γλώσσα είναι αντικείμενο μελέτης για όλες τις ομάδες των μαθητών. Η ελληνική γλώσσα για τους αλλόφωνους μαθητές είναι η δεύτερη γλώσσα ενώ τα αγγλικά διδάσκονται και μαθαίνονται ως επιπλέον γλώσσα.

Σύμφωνα με τον ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης), ο όρος «ψηφιακό χάσμα» δημιουργήθηκε για να περιγράψει την απόκλιση που παρατηρείται μεταξύ διαφορετικών γεωγραφικών περιοχών ή κοινωνικών ομάδων, όσον αφορά τη δυνατότητα και τις ευκαιρίες πρόσβασης των ατόμων σε πληροφορίες και επικοινωνιακές τεχνολογίες. Το ψηφιακό χάσμα έχει πολλά αίτια: έλλειψη υποδομών ή πρόσβασης, απουσία κινήτρων χρήσης ΤΠΕ, περιορισμένη γνώση των σύγχρονων εργαλείων πληροφορικής, καθώς και έλλειψη δεξιοτήτων που απαιτεί η ενεργός συμμετοχή στην κοινωνία των πληροφοριών και της γνώσης.

Το Συμβούλιο της Ευρώπης αναγνώρισε στη συνθήκη-πλαίσιο του 2005 τη δυναμική της πολιτιστικής κληρονομιάς στην κοινωνική εξέλιξη. Η έννοια αυτή επιδέχεται τόσες ερμηνείες όσες και οι ανάγκες και οι ιδιαιτερότητες που έχει κάθε χώρα. Στην Ισπανία, η παρηκμασμένη πόλη του Μπιλμπάο ανέκαμψε οικονομικά και απέκτησε ξανά τη χαμένη συλλογική αυτοπεποίθηση χάρη στο λαμπερό μουσείο σύγχρονης τέχνης που σχεδίασε ο Φρανκ Γκέρι. Η Γερμανία χρησιμοποιεί τα μουσεία της ιστορίας και αυτά που στήθηκαν σε πρώην στρατόπεδα συγκέντρωσης για να συμφιλιωθεί με το οδυνηρό παρελθόν της, υπό τύπον συλλογικής ψυχοθεραπείας. Η Βρετανία ζήτησε το 2000 από τα μουσεία της να γίνουν «κέντρα κοινωνικής αλλαγής», ώστε να συμβάλουν στη μείωση του κοινωνικού αποκλεισμού των ομάδων που βρίσκονται στο περιθώριο και να επιτύχουν τη συνοχή των διαφορετικών εθνοτήτων που αναζήτησαν σε αυτήν την τύχη τους. Η διεθνής εμπειρία δείχνει ότι τα μουσεία μπορούν να ενταχθούν επιτυχώς σε μία στρατηγική ενίσχυσης της κοινωνίας των πολιτών, με στέρεο συνδετικό ιστό από ευρύτερα αποδεκτές αξίες.

Χαρακτηρολογικά οι άνθρωποι μπορούν να μοιραστούν σε δύο κατηγορίες: στους «ανθρώπους του ναι» και τους «ανθρώπους του όχι». Οι πρώτοι, όταν προκαλούνται να εκδηλωθούν (με μian απάντηση, κίνηση ή προσφορά, με τη στάση τους απέναντι σ' ένα αίτημα ή σ' ένα αντιλεγόμενο θέμα), αυθόρμητα συμπεριφέρονται θετικά, έστω και αν αργότερα, άμα καλοσκεφτούν και ζυγίσουν πιο ψύχραιμα τα δεδομένα, νικηθούν από τις αμφιβολίες (τις θεωρητικές) ή τις δυσκολίες (τις πρακτικές) και αναθεωρήσουν την αρ-

χική τους τοποθέτηση. Το «ναι» έρχεται εύκολα και τις περισσότερες φορές στο στόμα τους: «ω, βέβαια γίνεται», «μάλιστα, δεν αποκλείεται», «δε σας υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθήσω», «θα το ξαναδώ, ελπίζω να το πετύχω», «συμφωνώ, έχει και αυτή η άποψη την αλήθεια της» κ.ο.κ. Αντίθετα, οι άνθρωποι της άλλης κατηγορίας αρχίζουν πάντα με το «όχι», η άρνηση είναι κατά κανόνα η πρώτη αντίδρασή τους, ακόμα και όταν έπειτα από ψυχραιμότερη κρίση ή επιγενέστερη συμπάθεια φανούν υποχωρητικοί. Αυτοί ξεκινούν αρνητικά: «αδύνατον, δε γίνεται», «αποκλείεται, μην το συζητείτε», «έχω την εντελώς αντίθετη γνώμη», «μη ματαιοπονείτε, χαμένος ο κόπος», «δεν είναι πολλές οι αλήθειες, αλλά μία» κ.ο.κ. Νομίζει κανείς ότι, στην κάθε περίπτωση, έχει να κάμει με ένα εντελώς διαφορετικό ψυχικό κλίμα. Εκεί αιθρία, ανοιχτός ορίζοντας, κάτι το μαλακό και το λείο. Εδώ συννεφιά, κλεισούρα, κάτι το σκληρό και το τραχύ.

Για τη Δημοκρατία έγιναν κινήματα, εξεγέρσεις, επαναστάσεις, εμφύλιοι πόλεμοι· διώχθηκαν, βασανίστηκαν άνθρωποι και τιμήθηκαν τυραννοκτόνοι. Αποτέλεσε όχι μόνο το σκοπό κοινωνικών και απελευθερωτικών αγώνων, αλλά και το περιεχόμενο θεωρητικών αναζητήσεων και ιδεολογιών.

Κοινωνία δεν είναι μόνο το απρόσωπο σύνολο ανθρώπων που έχουν κοινά πολιτιστικά γνωρίσματα, συνδέονται με κοινές παραδόσεις και αξίες και επιδιώκουν κοινούς στόχους· κοινωνία είναι και οι θεσμοί, οι κανόνες, οι αρχές και οι ιδέες που ρυθμίζουν τη ζωή των ανθρώπων που την αποτελούν. Τα ιδεολογικά και οργανωτικά αυτά σχήματα είναι προϊόντα της μακράς συμβίωσης των ανθρώπων. Χωρίς αυτά δε θα υπήρχε κοινωνική οργάνωση και συνοχή και επομένως ούτε και κοινωνική ζωή.

Όπως είναι αναγκαία η ικανοποίηση των βιοτικών αναγκών του ανθρώπου, έτσι είναι αναγκαία και η ικανοποίηση των πνευματικών και ψυχικών του αναγκών. (Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος [ο άνθρωπος έχει ανάγκη και από πνευματική τροφή]). Τις ανάγκες αυτές ικανοποιεί η ψυχαγωγία.

Το καταναλωτικό μοντέλο δημιουργεί συνθήκες τριβής του νέου με τον εαυτό του και κατ' επέκταση με τους άλλους. Ο καταναλωτισμός ως έκφραση και δομικό στοιχείο του καπιταλισμού σπρώχνει τα άτομα στην ταύτιση της ευτυχίας με την απόκτηση υλικών αγαθών. Το άτομο, δηλαδή, εκδηλώνει συσσωρευμένη αγωνία επειδή δεν έχει αποκτήσει όσα θα ήθελε και ενδέχεται οι γύρω του να έχουν στην κατοχή τους. Μια ακόμη έκφραση τριβής είναι και η σύγχυση και η ακρισία που χαρακτηρίζουν τον homo consumens. Ο ίδιος συγχέοντας τις πραγματικές του ανάγκες με τις τεχνητές ενδιαφέρεται κυρίως για τις δεύτερες. Έτσι, αδιέξοδες καταστάσεις ορθώνονται μπροστά του τις οποίες προσπαθεί να ξεπεράσει ακόμα και με τη χρήση βία.